

Aleksandar Novaković

HRABRI UDARE MAČEM

(jednočinka o terorizmu i teroru ljubavi)

alnov75@yahoo.com

LICA:

OTAC

ANA

PIK

EKS

ZED

Broj karaktera:

5 (1 ženski, 4 muška)

Kratak sadržaj:

Pik, desničarski političar iz neodređene evropske zemlje, živi sa Anom, ženom sa balkanskim korenima. Pik se zalaže za moderni krstaški rat na Levantu. Sve se menja kad u Pikov stan hrupi Eks, član terorističke grupe i samoinicijativno uzme Pika i Anu za taoce. Ono što Eks ne zna je da ga je do Pikovog stana pratio njegov saborac Zed koji krije da je zaljubljen u Eksa.

1.

Pik stoji za govornicom u elegantnom, sivom odelu. Glasovi ljudi, mrmljanje i kašljanje, off.

PIK: Došlo je vreme da se istina više ne krije od naroda. Da, znam, dragi poslanici, da ovo zvuči kao jevtina demagogija ali to nipošto nije. Naš narod ima pravo da zna surovu istinu o kojoj već toliko dugo debatujemo. Skinućemo rukavice i reći istinu, ma kako ona teška bila. Nekad se istina, iz razloga nacionalne bezbednosti, krila od naroda ali to više ne sme biti slučaj. Pogledajte naše fabrike, pogledajte našu berzu rada! Nezaposlenost raste, dugovi se nagomilavaju a naš čovek se oseća suvišnim. Da, suvišnim jer ne može da nađe posao, ne može da nađe smisao. A šta mu se nudi kao rešenje? Lažni novogovor političara! Treba stvari nazvati pravim imenom! Ovaj narod, ako želi da opstane, mora da nađe nove partnere, nova tržišta, nove sirovine. Način na koji će do njih doći je sekundaran. Primaran je interes naroda. Ovaj narod mora da bude bezbedan od svake opasnosti, spoljašnje ili unutrašnje. Način na koji će doći do svoje materijalne i fizičke bezbednosti je sekundaran.

GLASOVI (off): Fašisto! Ubico! Korporacijska slugeranj!

PIK: Vidim da gospoda, pardon drugovi iz opozicije i dalje imaju vokabular onih koji su slali milione u Sibir. Da je samo vokabular u pitanju ni po jada. Vaši umovi su isti takvi. U vašim ćupama je i dalje izvesni brka iz Gruzije.

GLASOVI (off): A u tvom mozgu je brka iz Austrije! Skote nacistički! Ua, bagro! Militaristo!

PIK: Predsedavajući, hoćete li ih vi utišati ili ja moram da odradim taj prljav posao?

PREDSEDAVAJUĆI (off): Tišina! Mir u sudnici!

Smeh, off.

PREDSEDAVAJUĆI (off): Ovaj, Parlamentu.

PIK: Ne znam zašto se smežete kolegi. Bio je trideset godina u pravosuđu. Profesionalna deformacija je normalna pojava. Ono što nije normalna pojava je laž. A narodu treba otvoreno reći: “Mi imamo rešenje, ma kako brutalno ono izgledalo”.

GLAS (off): Misliš, *konačno rešenje?*

PIK: Razmislite, svi vi koji ste majke i očevi, da li vas boli kad dete plače? Zamislite da nemate novac ni privilegije koje imate! Zamislite da dete cmizdri noćima, želudac mu krči, uvija se u bolovima, ne da vam da spavate. Duša vam se cepa i mrzite sebe jer ste glupi i nesposobni da vodite računa o svom potomstvu. Zamislite to! Da li bi, u takvim okolnostima, učinili sve za svoje dete? Naravno da bi! A nije li vaše dete vaš narod? I ne traži li on i pažnju i negu i hranu? I zapitajte se, kad taj narod dobije ono što je neophodno za njegov opstanak, da li će vas pitati odakle vam ta dobra? Iskreno rečeno – neće. Vi radite za njega a ne on za vas. Tako je bilo i tako će biti. Vi ste tu ne samo zbog toga što vas je narod izabrao već zbog toga da donesete najteže odluke koje jedan običan, dobronameran građanin ne bi mogao. Vi ste tu jer imate hrabrosti da, da citiram, ako mi poslanici opozicije dozvoljavaju, jednog komunističkog pisca, da spustite svoje ruke u, izvinjavam se na vulgarnostima, u govna i u krv ako treba! Za svoj narod, za svoju zemlju!

Gromoglasan aplauz, off. Prigušuje negodovanje opozicije, off

PIK: I zato vam kažem, bez uvijanja: Mi moramo da se pridružimo našim saveznicima u borbi protiv najvećeg zla koje je svet ikad video! Mi moramo da se uspnemo uz tu planinu konflikta i da budemo tamo prvi, kao što smo uvek i bili! To će učiniti našu zemlju ponovo velikom!

Gromoglasan aplauz, off. Prigušuje negodovanje opozicije, off. Pik im trijumfalno odmahuje. Mrak

2.

Starački dom. Sobica s krevetom, stolicom, stolom, nahtkasnom. Lagani šlager Please, Release Me, Let Me Go, Engelbert Humepredink, off. U levom uglu sobe sedi, na invalidskim kolicima, nogu pokrivenih ćebetom, starac na kojem se još vidi da je nekad bio snažne građe i visok, Otac. Na rukama kod zglobova, nosi široke kožne narukvice. U desnom uglu sobe, ispred zatvorenih vrata, stoji Ana, elegantno obučena, s torbicom na ramenu. Pauza.

ANA: Od jedanaest do dvanaest, tako su mi rekli na recepciji.

Stari rasejano klima glavom i pokazuje na stolicu

OTAC: Sedni, sedni sine. Ja ionako ne mogu da sednem. Mogu samo da sedim. Stalno. Večno. Verovatno će me i sahraniti u ovom čudu.

ANA: Ćale, nemoj ponovo tu pričū...

OTAC: Sedni!

Ana uzima stolicu i spusti je na dva metra ispred Oca. Seda na nju. Otac gleda Anu. Ana obori pogled i izvadi mobilni telefon iz torbice. Počinje da kucka i skroluje.

OTAC : Sine, mogu li da pogledam to?

Ana prestane s kuckanjem ali ne podiže glavu.

ANA: Neka ćale. Razbio si mi tri komada na istu foru.

Otac se nasmeje

OTAC: Pa dobro, u pravu si. Možda sam pomalo ludista.

Ana nastavlja da kucka

ANA: Misliš, lud?

OTAC: Ne, ludista. Ludisti su bili radnici koji su u 19.veku razbijali mašine...Okej, sine, ja znam da ti dosađujem.

ANA: Šta kažeš? A, ne, ne dosađuješ mi.

OTAC: U vreme kad si se ti rodio, u vreme kad si se rodila, nismo išli na video konferencije na onaj Spajk.

ANA:Skajp.

OTAC: Viđali smo se uživo. Kuckali čaše pune pića, gledali se u oči. Nazdravljali smo za zdravlje i malkice se trovali ali nam to nije smetalo. Imali smo snage da potrčimo za autobusom. Da vodimo ljubav svakog dana. Mada, već tada, počeli smo da se gubimo. Da se osipamo. Tonuli smo u svet laži u kojem ti sad živiš.

Ana prestane s kuckanjem i nagne se prema Ocu.

ANA: Koja laž? O čemu ti pričaš ćale? Da nisi opet popizdeo?

OTAC: Ja popizdeo a ti živiš u laži? Da! Sve je to laž, sine. Od tvog posla, održavanja kompjuterske baze podataka nacionalne kanalizacione mreže pa nadalje. Govna su govna. Nije potrebno da neko sedi dvanaest sati i kucka o njima. Ako se začepi ili izliju oni pozovu dežurnu službu i to je sve.

Ana umorno mljacne.

ANA: Smaraš.

OTAC: Smaram?! Da je meni moj matori rekao to što sam ja rekao tebi ja bih skočio i odgovorio: " Jebi se, neću da te slušam! Ja imam svoj život! Ja volim tu kanalizaciju i ta govna! Moj narod je ovde i došao da bi ih čistio!"A ti? Šta ti kažeš? Smaraš? Roditelji nisu tu da te zabavljaju već da te podignu. Išla si linijom manjeg otpora. Ja sam mala glupa emigrantkinja, pustiću mog velikog muža da mi izabere posao. Jak posao! Posao s govnama! Tu uvek ima posla! Govana će biti dok je civilizacije i kraj!

Sediš za računarom i gojiš se! I prestani da kuckaš po toj tastaturi! Barem da tražiš ljubavnika pa da te razumem ali ne. Kladim se da surfuješ u potrazi za novim tehničkim gadžetima, za slikama slatkih maca, za snimcima javnih pogubljenja. Oči i guzice rastu, mozgovi se smanjuju! Tvoja generacija ima tela reda radi. A tako ih i koristite. I tako i izgledate.

Ana se, s bolnim uzdahom, zaveli unazad. Pauza

OTAC: Znam da možeš da ostaneš ovde od jedanaest do tri. Slagala si da su posete od jedanaest do dvanaest. Samo da pobegneš što pre od svog tate šljakera. I možeš. Evo, reci ću ti ono što imam i posle možeš da ideš. Nemoj se vraćati ako to zaista ne budeš želela. Nema obaveze. Tvoja majka nije s nama. Nemaš nikakve obaveze da me lažeš da ti je stalo. Ne trebaju mi više laži. Poslednji put kad me je neko lagao ja sam oprostio. Bila je to tvoja majka. Tada si imala tri godine. Radio sam glupavi posao u skladištu koji sam mrzeo. U to vreme su svi emigranti mrzeli svoje poslove. Naročito mi, koji smo završili one fakultete koji danas više i ne postoje. Znaš, one društvene. Ja sam, da gadost bude veća, pisao. Da, to su one dosadne knjige u našoj vitrini koje nikad nisi otvorila. Primetila si moje ime na njima? Dobro, i to je nešto. Elem, radio sam na viljuškaru i premeštao brda zapakovanih knjiga s jedne gomile na drugu pa na treću pa u kamion. I tako ceo dan. A te knjige, da ironija bude veća, su bile knjige pisaca koji su pisali za one koji ne čitaju. Dela isfuranih imena, mamlaza koji su podilazili nekim neuhvatljivim zakonima tržišta. Njima slava a meni *One way ticket to Palookaville...*

ANA: Šta je to Palookaville?

OTAC: Nebitno, nebitno. I stvarno, bilo je nebitno. Njihovo pisanje, moje viljuškarenje, sve je bilo nebitno. Dakle, tri godine na tom poslu stvarno otupe čoveka. Navuku ga na svašta. Alkohol recimo. Otišao sam, po završetku smene, u kafančugu. Bio je klizav, slinav dan. Ova zemlja je tada bila evropska prestonica kiše i nebeske sile su nam sjebavale već četvrto leto zaredom. Popio sam Boga oca i izašao ulicu. Jedva sam se držao na nogama. I onda mi je naspelo, onako raznesenom od špiritusa, da pretrčim ulicu. Da, tamo gde nema semafora. Ja sam se, dok sam

prelazio ulicu, pred sam finiš,okliznuo i izvrndupećio. Pokušao sam da ustanem ali sam bio totalno udrvenjen. Naišao mi je tramvaj i hitro, kao kasapska satara, odsekao noge ispod kolena. Pravo čudo da sam preživeo. Posle sam, pogledaj, ovo ti nikad nisam pokazao.

Otac zavrne jednu od narukvica

ANA: Užas!

OTAC: Da, sad vidiš, zato uvek nosim ove kožne narukvice. Duboko ko Veliki Kanjon, a?

ANA: Šta je Veliki Kanjon?

OTAC: Ponor koji te inspiriše da skočiš u njega. U svakom slučaju, nisam mogao da živim ovakav kakav sam i presekao sam vene. I opet su me spasili. Koliko god da je krvi isteklo iz ovog matorog tela, ono se nije dalo. Živelo je uprkos meni. A tvoja majka me lagala, govorila mi da je ovaj ili onaj izdavač prihvatio moj roman, da je ovaj ili onaj književni časopis objavio moju priču. Govorila mi je to da bi mi dala snagu da preživim. Da imam čemu da se nadam jer je znala koliko mi je umetnost značila. Pisanje je teška zavisnost. Luđa od alkohola koji me koštao nogu i nešto jetre. Jer, kad uđeš u taj svet, ne ovo virtuelno, naručeno sranje koje imate na svakom ćošku već u svet koji ti sam stvaraš, onda si u njemu ceo. Tvoja porodica i tvoji prijatelji, niko više nije pored tebe. Samo priča i ti. Zato si ponekad čudan, isključiš se, čini se da ti je to najvažnija stvar na svetu. I onda te tvoja žena, koja te hrani i poji, laže. Daje ti male količine droge poznate pod imenom sujeta. Jednom drogom leči rane koje je nanela druga. Što ne znači da ćeš se izlečiti. Nikad se ne izlečiš od pisanja. Čak i onda kad ga ostaviš. Pogotovo tada. Prekinuo si da se ne bi ponavljao. U pravo vreme. I krivo ti je zbog toga. A ti i tvoji drugari mutanti, vi ste uspeli da pobedite tu ovisnost. Nemate je više. Nije ni potrebna. O čemu ćete vi pisati? O čemu ćete pevati? O prekomernom gojenju i srčanim problemima tinejdžera? O novom hamburger na tržištu? O smešnim starcima koji se sećaju nekih drugih dana koji nikome više nisu bitni? Ja sam bio ovisnik, priznajem, ali sam i živeo. Doživeo sam stvari koje ti nikad nisi a voleo bih da hoćeš. Vodio sam ljubav s

ženama, pravim ženama, pravim ljudskim bićima. Radio u polju. Radio na gradilištu. Tukao se s triput jačim od sebe. Proveo noć u policijskoj stanici. Video kako rat proždire moju zemlju. To iskustvo nikome ne bih preporučio. Probao nekoliko zakonom zabranjenih opijata. Spavao na klupi u parku. Prasio budalu od sebe. Pešačio satima bez ikakvog stvarnog cilja. Voleo tvoju majku. Video sam Severno more, osetio ga, omirisao. Popio pola Sredozemlja plivajući i daveći se u istom. Ne virtuelno, stvarno. Tada se išlo na nešto što se zove put i vodili smo i tebe kad si bila beba. Ali, toga se ne sećaš. Što bi? Ne sećaš se verovatno ni onih silnih razgovora koje smo vodili kad si me kao klinka gurala po parku. Bože, kako si bila lepa. I smejala si se. Ponekad. Šta ti se dogodilo? Da si samo nekad skupila malo živaca i pročitala moju poslednju knjigu, sine. Posvetio sam je tebi. Bilo je to malo pre nego što si napunila osamnaest godina. Tvoja majka je uspela da je progura kod jednog od poslednjih umirućih izdavača. Tiraž: sto primeraka. Tamo je i dalje, u vitrini. Ako te to zanima.

Otac se zaplače . Briše suze. Podiže pogled prema Ani koja hitro ubacuje u torbicu mobilni telefon po kojem je do malopre kuckala.

ANA: E, ćale, sad je tačno dvanaest. Jel važi ono što si rekao? Ono o dolaženju?

OTAC: Da. Važi. Ne moraš više nikad da dođeš.

Ana otvori usta ali ne kaže ništa. Mrak

3.

Ulica, ulična vreva, off. Ulicom, pognute glave grabi Eks. Za njim, užurbanim korakom, ide Zed.

ZED: Čekaj, Eks, gde ideš?

EKS: Nebitno.

ZED: Gde ideš?

EKS: Rekao sam već. Da provetrim malo glavu.

ZED: Zbrisao si bez pozdrava.

EKS: Ne volim opraštanja.

Zed mu preseče put

ZED: Dakle, odlaziš?

EKS: Nisam to rekao.

ZED: Vidim ti po licu. Lažeš me, Eks.

EKS: Ne lažem te, Zed.

ZED: Lažeš me. Eks. Hajde se barem vrati do stana.

EKS: Zašto?

ZED: Ostavio si stvari kod mene.

EKS: Rekao sam ti već – nebitno.

ZED: Mogao si barem da me bratski pozdraviš.

EKS: Nisam ti ja brat. Ja sam Eks, ti si Zed i to je to.

Zed mu spusti ruku na rame

ZED: Dobro. Brat ne ali prijatelj da.

Eks skine njegovu ruku s ramena

EKS: Nemoj da mi praviš scene na ulici. Pomisliće ljudi svašta.

ZED: Šta će pomisliti? Ništa se nije dogodilo.

EKS: A šta je trebalo da se dogodi?

ZED: Ništa ja sam samo... Čekaj malo! Ti si došao kod mene, ako se ne varam.

Niko te nije primorao. Rekao sam sebi: "Dobro, ovaj tip ima neki važan posao. Ne želi da mi kaže o čemu je reč. Razumljivo. I ja sam u istom poslu." Ali, s druge strane, opet kažem ja sebi, ti ga znaš godinama. Malo poveravanja i drugarskog razgovora nije naodmet. I tu ja kažem sebi...

EKS: Kažem ja sebi, kažem ja sebi! Znaš li koji je tvoj problem, Zed? Poludeo si od tolike usamljenosti pa pričaš sam sa sobom. Izađi negde, kresni nešto.

ZED: Čekaj, Eks, nemoj tako da banalizuješ stvari. Ljudi nas mogu čuti...

EKS: Pa šta ako nas čuju? Oni ne govore našim jezikom!

ZED: Tačno, ne govore.

EKS: Dragi Zed, hvala ti na gostoprimstvu.

Eks mu pruži ruku

EKS: Zbogom.

Rukuju se

ZED: Zašto zbogom, Eks?

EKS: Onako.

ZED: Nije onako, Eks, nije onako. Ostavio si stvari u mom stanu.

EKS: Poslaću nekog po njih.

ZED: Čemu cimanje? Čemu posrednici? Bićemo tamo za pet minuta.

EKS: Rekao sam ti već: poslaću nekog.

ZED: Eks, i ti i ja dobro znamo da nećeš poslati nikoga.

EKS: Hoćeš li me pustiti da prođem ili moram da te žvajzmem?

ZED: Eks, tako se ne vodi posao.

EKS: Koji posao?

ZED: Koji posao? Vrlo pametno. Moraću da obavestim više instance.

EKS: Jebe mi se za više instance!

Pauza

ZED: Nadam se da ne misliš to ozbiljno?

EKS: Naravno da ne. Rekao sam to u afektu.

ZED: U afektu? Sitni smo mi i neiskusni da bi tako lako padali u amok. Samo se terencima to prašta.

EKS: Znam.

ZED: Nego, da ne planiraš da uradiš nešto, tako, u stanju afekta?

EKS: Ne, zaista ne, Zed.

ZED: Pa u čemu je onda stvar?

EKS: U tebi.

ZED: Molim?

EKS: Nekako mi je nelagodno u tvom društvu

ZED: Zašto?

EKS: Ne znam zašto. Malo si mi čudan.

ZED: Ja čudan? Smrdi mi iz usta? Nosim gaće preko pantalona? Imam li peraja na glavi, Eks? Imam li?

EKS: Naravno da ne

ZED: Pa, u čemu je onda problem?

EKS: Ne znam. Samo osećaj.

ZED: Batali osećaj. Ostani kod mene.

EKS; Ne, hvala. Ti si jako dobar domaćin i hvala ti mnogo za sve ali, ja moram dalje.

ZED: Ne misliš valjda ozbiljno?

Pauza

EKS: Slušaj, Zed, brate...

ZED: Otkad smo mi to braća?

EKS: Izvini zbog teških reči. Nisam mislio.

ZED: Znam.

EKS: Slušaj, malo sam konfuzan ovih dana.

ZED: Primetio sam.

EKLS: Imam problem. Otac mi nije baš najbolje.

ZED:Žao mi je.

EKS: Slušaj, izvini što se ponašam nerazumno. Evo, obećavam, ostaću još danas. Jel to u redu?

ZED: Sasvim.

EKS: Ali prvo moram malo da se osamim.

ZED: Ako tako želiš.

EKS: Ne želim ali moram.

ZED: Pa, gde ćeš?

EKS: Malo ću da prošetam, popijem čaj pa ću da se vratim. Da sredim konfuziju u glavi. Okej?

Pauza

ZED: Okej, Eks, okej.

EKS: Hvala ti.

Eks ga potapše po ramenu. Zed se izmakne

ZED: Eks.

EKS: Da?

ZED: Ako se ne vratiš do sedam ja ću morati da javim.

EKS: Znam, Zed. Znam.

Eks odlazi. Zed gleda za njim. Mrak

4.

Stan, dnevna soba. Desno su ulazna vrata. Levo su vrata koja vode u hodnik koji vodi do kupatila i spavaćih soba. Dnevna soba je veliki trosed iza kojeg se nalazi pult s alkoholom. Po zidovima su okačene slike nazovi-apstraktnih ekspresionista. Na trosedu sedi Ana, u trenerci. Trosed je obasjan svetlošću televizora. Ljigava pop muzika, off. Levo od Ane je pepeljara a desno velika posuda s kokicama. U pepeljari dimi cigareta. U Aninim rukama je mobilni telefon. Ona naizmenicno proguta kokicu, otkuca nesto na mobilnom, uzme dim cigarete i pogleda na televizor. Ove radnje obavlja mehanički, zlovoljno, kao da je prinuđena na njih. Škljocanje brave, off. U stan ulazi Pik

PIK: Ženo, stig'o sam kući. 'De je supa? A,da, zaboravio sam. Ti ne znaš ni jaje da skuvaš.

Ana nastavlja po svom. Pik odlazi do pulta i sipa sebi piće

PIK: Znaš samo da staviš kokice u mikrotalasnu.

Ana ne obraća pažnju na njega

PIK: Održao sam im danas lekciju u Parlamentu.

Podiže čašu u vazduh

PIK: Za našu zemlju,veliku i moćnu. Za dug i uspešan rat!

ANA: Vidim, opet si počeo da piješ.

PIK: Pod jedan: ne vidiš jer non- stop zuriš u to čudo. Pod dva: nikad nisam ni prestajao. Zašto da izlažem organizam nepotrebnom šoku?

ANA: Ja ti neću dati jetru kad ti zatreba transplantacija.

PIK: Ti si poslednja osoba od koje bih je tražio, draga moja. Znam ja da mi ne bi dala ni zanokticu pa sve da mi život zavisi od toga.

Pik eksira. Sipa novo piće

PIK: Idemo u rat, draga moja, čuješ li?

ANA: Čujem. Spakovaću ti sendviče.

PIK: Hahaha, sad mi je jasno zašto sam se oženio s tobom! Oborio me s nogu tvoj smisao za humor.

ANA: A šta želiš da ti kažem? Vi ste glasali za to da drugi ginu.

PIK: Nije sve tako jednostavno, mala moja emigrantkinjo!

ANA: Ja sam se rodila ovde. Ja sam iz ove zemlje koliko i ti.

PIK: A, ne, nisi! Čuo sam te dok si razgovarala s rodbinom preko telefona. Ti i dalje govoriš onim ružnim, krkljavim jezikom punim suglasnika. To je tvoj maternji jezik.

ANA: Nije. Ja jedva da još pamtim poneku reč.

PIK: Jeste, jeste, tvoj je! Taj glupi, tupi, bespotrebni jezik! Na MOM jeziku su napisana neka od najboljih književnih dela. Čime je tvoj jezik zadužio svetsku kulturu? Ako izuzmemo jezero pljuvačke. A mi smo vas, uprkos tome, primili. Dali vam poslove, socijalno, zdravstveno, krov nad glavom. Naučili kako se koristi toilet. Otkrili vam čari šampona. Viljuške levo, noževi desno. Uspeli smo da vas naučimo vas manirima za stolom, vas, koji stek oliko do juče ste s istim noževima ručavali i klali neprijatelje. Gomila nezahvalnih varvara! A vi, šta ste vi ikad uradili za nas? Beskorisni daveži!

Ana prestane s radnjom. Okrene se prema Piku

ANA: Ako ti se toliko gadimo što nas ne proteraš?

PIK: A, bez brige, doći ćete i vi na red. Čim dobijemo rat.

ANA: Nadam se da nećete. U stvari, nadam se da ćete izginuti do poslednjeg!

PIK: Šta si rekla?! Slušaj, draga, to što izgovaraš je čista izdaja! Mene možeš da vrediš koliko god hoćeš ali reci samo još jednu reč protiv moje zemlje i letećeš napolje.

ANA: To ćemo još videti.

PIK: Nema šta da se vidi, srce. Imam novac, advokate i veze u pravosuđu. Razvod će te koštati više nego mene.

ANA: Koštaće i tebe.

PIK: Hajde, molim te! Ako misliš na par naslova u tabloidima ti slobodno izvoli. To će mi još podići rejting. U ovoj zemlji je muškarac i dalje kralj. Zapamti!

ANA: Jak kralj.

PIK: Kralj ti je dao krov nad glavom, kralj ti je dao tu hranu koju nabijaš u guzicu, kralj ti je dao posao!

ANA: U kanalizaciji!

PIK: Ti i tvoji sunarodnici za bolje i niste.

ANA: Ja sam iz ove zemlje!

Pik eksira

PIK: Ja sam Majka Tereza, drago mi je.

ANA: Ti si sve moje talente bacio u kanalizaciju, Terezo!

PIK: Ti i ne znaš ko je Majka Tereza, zar ne?

Pauza

ANA: Ti me stalno nipodaštavaš! Misliš da si pametan jer si završio fakultet! Ja sam imala talenat za slikanje a ti...

PIK: Plaćao sam ti časove crtanja. Tri puta si pokušala da upišeš likovnu Akademiju i ništa.

ANA: Imala sam divan glas.

PIK: Jesi li sigurna da pričaš o sebi?

ANA: Moj glas je pukao zbog tebe, sadisto!

PIK: Pukao je od alkohola i cigareta. Nisi mogla ni oktavu da izvučeš.

ANA: Moja gluma...

PIK: Tvoja gluma? Našao sam ti vezu i šta si uradila?

ANA: Bilo je teško.

PIK: Koliko je teško da budeš mlada i seksi u reklamama za pastu za zube? Hajde, Ana, reci mi? Koliko je teško da budeš konobarica u sitkomu i kažeš: "Vaše piće, gospodine?"

Ana brizne u plač. Pik mirno sipa još jedno piće i prilazi joj

PIK: Ti i devojke iz tvoje zemlje. Vi ste dobre samo za jednu stvar. Za porniće. I to donekle. Lepe ste na oko ali se nikad ne prepuštate do kraja. Rekao bi čovek da vas neko siluje. Imate neko kajanje u očima dok vas krešu. U čemu je stvar, Ana? Patrijarhalno vaspitanje? Stid vas je što vas obrađuje četa kuratih crnaca? Neprijatno vam je, možda? Pa onda nemojte da se jebete za pare! Marš u manastir, nesrećne Ofelije!

ANA: Ti nemaš dušu!

PIK: A, da, duša. Baš sam se pitao kad ćemo po stoti put početi da vodimo raspravu o duši.

ANA: Ovo je zemlja u kojoj žive roboti a ne ljudi.

PIK: O, da, to je to. Idemo. Emigrantska duhovna dijareja.

ANA: Vi ste tako hladni, površni, sarkastični, proračunati, prodali bi rođenu majku za pet para. Ne znate da se veselite. Ne znate da tugujete. Zna samo da ločete i sipate gadosti! I ružni ste!

PIK: A je li? Pa što se onda ne vratiš nazad u zapizdinu iz koje si došla? Ja vas ovde nisam zvao. Idi, gladij tamo i seri o tome kako imaš dušu! Seri njima ali

nemoj meni, Ana! A znaš li zašto? Zato što te znam: ti si samoživa, bezdušna, poluautistična, zapuštena, gojenju sklona kučka koja je pritom kao klada u krevetu. Tu dušu o kojoj pričaš možda i ima neko od tvojih saplemenika ali je kod tebe nema ni u tragovima.

ANA: Misliš, kao i kod tebe?

PIK: Da. Bezdušni smo, Ana, ti i ja. Savršeni par. Dobro je što nemamo dece. Kakvi bi to kopilani bili.

ANA: Skote!

PIK: Šššš!

Pik joj prilazi s prstom na ustima. Staje s preponama prema njenom licu

PIK: Hajde, Ana, podseti me zašto smo još u braku.

ANA: Ne razumem.

PIK: Mislim da razumeš. Podseti me zašto smo još u braku.

Pik povlači šlic na pantalonama

PIK: Hajde, malo.

ANA: Ne.

Pik je zgrabi za potiljak

PIK: Hajde, ne tražim mnogo zauzvrat. Ionako se slabo kada kresnemo. Mogu da odem bilo gde a ja sam ipak ovde. Ili možda želiš da odeš? Tamo su ti koferi. Razumeš?

Ana klimne glavom i spusti glavu prema njegovom međunožju. Njena glava se ritmično pomera napred nazad. Pik joj mrsi kosu. Ispija nešto pića

PIK: Tako, gledaj me tim plavim okicama, tako, draga moja.

Pik podigne pogled prema publici. Pređe desnim kažiprstom preko čela i zadrži ga na slepoočnici. Lice mu postane ozbiljno, kao da je mislilac.

PIK: Znaš, strankinjo moja mala, u pravu si. Moj narod, mi smo grozni, mi smo krpelji ovog sveta. Zaraze koje sejemo su gore nego Lajmska bolest. Mi ulazimo u mozgove, u duše. Svi žele da budu kao mi. Samo dođite ovde i mi ćemo uraditi ostalo. Ufff, dobra si! Pisano nam je. Propašćemo. Naša loza je matora, sasušena. Nestaćemo. Ali, nestaćemo po našim pravilima. Mirno, u krevetu, puni dobre hrane, u poznim godinama. Neće niko zauzeti naše mesto. Ako zatreba, sravnice četiri petine sveta zbog toga. Iscedićemo svaki barel, pokupiti svaki bušnel, odvagati poslednju uncu, uhhh! Samo nastavi, samo nastavi. Kad sam bio mlad mislio sam da u ovoj zemlji ima snage. Anarhisti, socijalisti, pank pokret. Znaš li da sam Klešov album *Sandinista* odslušao sto sedamdeset i četiri puta? (*zapeva*) Heeej, sandinista! A onda sam napunio dvadeset i pet i shvatio istinu. Svaki levičar je kapitalista koji boluje od samozavaravanja. Jer, kad se povuče crta, sve se svodi na jebani novac. A u socijalizmu nema love. I zato sam sad kralj, kralj moje kuće, kralj mojeg imanja, kralj moje love, kralj kurca! Ahhhh!

Pik se strese. Zakopčava pantalone. Ana istrčava prema vratima levo. Pik seda na krevet, omamljen. Otpija do kraja. Na licu mu se pojavi zgađen izraz. Odgurne času s kokicama i pepeljaru i izvali se na trosedu

PIK: Da, propašćemo. Nema sumnje. Ali nećemo otići tiho u tu dobru noć. A ne. Sjebaćemo vas. Sjebaćemo vas sve!

Dolazi Ana. Briše usta ivicom rukava

PIK: O, to je moja draga. Što si se tako snuždila? Jesam li te razočarao? Jesam li ti ostavio gorak ukus u ustima? Hahahaha!

ANA: Ne. Nisam osetila ništa. To je bilo u mojim ustima. Ništa. Ti si ništa!

PIK: Hajde, srce, oboje znamo da sam obdaren kao rasplodni konj.

ANA: Ti očigledno nikad nisi video rasplodnog konja.

PIK: Nisam? Moj otac je posedovao ergelu.

Zvrjanje mobilnog telefona. Pik spušta ruku pod zadnjicu i izvlači mobilni telefon. Pravi pokret kao da vabi Anu. Ana se nagnje prema njemu a on joj izmiče telefon. Igra se malo s njom a onda joj dobaci telefon. Ana uzima telefon i javi se

ANA: Halo? Da, ja sam. Kako? Kad? Nemoguće, bilo je sve u redu kad sam izašla. Kako je? Gde je sad? Hvala vam. Doći ću.

Ani se ruke spuste pored tela. Iz šake joj ispadne mobilni telefon

PIK: Ko je to bio?

ANA: Neko iz staračkog doma. Moj otac je dobio srčani udar. Odvezli su ga u bolnicu pre pet minuta.

PIK: Auf, ode i matori!

Pauza

ANA: Reci još jednu reč i zaklaću te!

PIK: Misliš, kao pripadnici tvog plemena? Onako, ritualno?

Ana krene prema vratima. Pik je zgrabi za ruku

PIK: Čekaj, daj da te odbacim.

ANA: Ti da me odbaciš, pijana svinjo?

PIK: Ova pijana svinja će ti dati pare za taksi.

ANA: Ne treba.

Otrgne mu ruku. Zvonjava na vratima. Pik ustane i krene prema vratima

PIK: Ko je?

GLAS(off): Ja sam komšija s trećeg sprata. Skupljamo pare za renoviranje podrumskih prostorija.

PIK: Svašta.

Pik otključa vrata. Šaka s prstima stegnutim oko kundaka pištolja se sruči na Pikovo lice. Pik padne na tle jaučući. U dnevnu sobu upada Eks s naperehim pištoljem. Ana podvrisne. Eks ulazi u sobu. Zatvara vrata za sobom

EKS: Da se niko nije mrdnuo! I bez vrištanja ako ne želite da vas pobijem!

PIK: Ako tražiš novac nema ga – jedino što vredi u kući su umetničke slike.

EKS: Umukni! Ti, pomози mu da ustane! Tako! A sad ga otegli do troseda! Sedni! Tako!

Ana pomogne Piku da ustane i urade kako im je rečeno

PIK: Slušaj, dečko, ja sam razuman čovek. Možemo da odemo do banke.

EKS: On stvarno misli da sam tako glup? A?

ANA: Da, on je stvarno toliko glup da misli da je neko danas toliko glup.

EKS: Jesi li čuo, ćale? Mnogo si glup, tatice!

PIK: Tatice? Ne razumem na šta ciljaš. Ako misliš na moje avanture, izvini, nisam znao. Niko mi nije javio.

Pauza. Eks prsne u smeh

EKS: Ej, ti...

ANA: Ana.

PIK: Otkrila si mu ime. Divno.

ANA: Ionako bi ga saznao.

EKS: Ej, Ana, tvoj tata je ZAISTA mnogo glup ako misli da sam ja njegov kopilan. Pa pogledaj nas samo! Ja sam lep a on je ružan ko išibana konjska guzica!

PIK: Usudio bih se reći da ni ti nisi neki praznik za oči.

Eks nategne oroz i uperi pištolj u Pika koji bojažljivo skrene pogled u stranu

EKS: Mala, reci tvom tati da se pomoli đavolu jer upravo ide u pakao.

PIK: Izvinjavam se!

Pauza. Eks se nasmeje

EKS: Prihvaćeno. Mala, poljubi taticu.

ANA: On nije moj tata! On je moj muž!

Eks spusti pištolj

EKS: Fuj! To je bolesno! Ti se krešeš s...OVIM?

ANA: Znam, i meni je ponekad teško da shvatim.

PIK: O, baš ti hvala!

ANA: I drugi put.

PIK: Slušaj, dečko...

EKS: Ja nisam dečko. Ja sam Eks. Zovi me Eks.

PIK: Kao Malkolm Eks?

EKS: Ko?

PIK: Zaboravi. Nebitno, što kažete vi mladi. Dakle, ja u ovoj kući imam platna...

EKS: Koja me apsolutno ne zanimaju.

PIK: I određenu količinu zlata i novca u sefu iza slike s tvoje leve strane.

Veliku količinu! Dovoljnu da sebi kupiš *lambordini* ili neki drugi produžetak za spolovilo po tvom slobodnom izboru.

EKS: Matori, možda nekom starom i ružnom kao što si ti treba produžetak za kitu ali ne i meni.

PIK: Nisi ovde zbog novca?

EKS: Ne.

PIK: Pičke?

EKS: Možda, možda. Možda zbog svega. Znaš, ovde je kao u onom jendeku iz vica: ima šta da se popije, ima šta da se pojedje, ima šta da se pojebe a neko će i dobiti po pički.

Pauza. Eks odmerava Anu i smeška se. Pokazuje joj pištoljem na grudi. Ona, s oklevanjem, krene da skida gornji deo trenerke. Eks napravi zgađenu grimasu

EKS: Ne.

Ana hitro vrati gornji deo

ANA: Pa zašto si onda ovde?

PIK: Nisi trebala da ga to pitaš.

ANA: Misliš?

EKS: Hajde, matori prdonjo, reci i meni. Jedva čekam da čujem tvoju teoriju.

PIK: Ti si jedan od onih bolesnika koji ubijaju iz zabave. Upucaš ljude a onda siluješ njihove leševe. Ili ih polako mučiš na najjezivije moguće načine. Samo da znaš, za takav hobi ti treba vremena i logistike a ti nemaš ni jedno ni drugo. Pritom, ne možeš izaći iz zgrade neprimećen. Podsetiću te da sam ja važna ličnost u ovoj zemlji. Ja sam lider poslaničkog kluba vladajuće stranke. Bogat, uticajan. Ako meni bude falila i dlaka s glave moja porodica i moji prijatelji će se trkati u tome ko će prvi da te istranžira.

ANA: Pik, nemoj!

PIK: Ana, znam šta radim.

Pik ustaje

PIK: Zato ti predlažem sledeće: izadi, mirno, bez naglih pokreta i beži. Granica nije daleko. Ja nikog neću zvati a ti ćeš se lepo udaljiti i sve će biti kao po starom. Šta kažeš?

Eks počne da se cereka

EKS: Vidi, stari, dobra ti je žvaka. Ali, ima jednu slabu tačku. Ti me potcenjuješ. Misliš da sam lud. A ja nisam lud, ja sam MNOOOOOGO LUD!
AAAAAAAAAAAA!

Eks počne da skače s pištoljem kao poludeo a zatim se plazi Ani i Piku. Unosi im se u lica. Pika udari čelom u lice. Pik pada na trosed jaučući

EKS: MUČIĆU VAS!!!HAHAHA!

ANA: NEEE!

Eks prisloni cev pištolja uz Anino čelo

EKS: Ovde samo ja imam pravo da vrištim. Ako pisnete jednu jedinu reč bez mog odobrenja svako će dobiti po metak u čelo. Jasno? Imate odobrenje da govorite.

PIK I ANA: Jasno.

EKS: Kul. A sad da vam objasnim zbog čega sam ovde. Ne zbog tebe, Ana već zbog matorog kurtona Prika.

PIK: Ja sam Pik.

EKS: Za mene si Prik! Ja nisam silovatelj, rušitelj i pljačkaš. Tu rabotu ostavljam tebi i tvojima, Prik. Vi ste na strani onih koji spravljaju čitave države. Razlog zbog kojeg sam ja ovde je vojne prirode. Ja sam vojnik...

PIK: Čitaj: terorista!

EKS: JA SAM VOJNIK! Ja imam svoju zemlju, svoju komandu, svoje oficire, svoju uniformu i svoja naređenja! Ja imam cilj za koji se borim a on je sloboda! Sloboda za moju braću koja trunu po vašim zatvorima! Ti, Pik, ćeš, ukoliko ti je život mio, ubediti policajce da puste petoricu mojih saboraca koje su uhvatili prekjuče. Ukoliko ne – ubiću i tebe i Anu!

Pauza. Ana se sklupča u položaj fetusa i klata se napred nazad. Drhti

PIK: Sad te razumem. Konačno si mi jasan.

EKS: Jesam li?

PIK: Učiniću to ali, napominjem, nemoj misliti da će ići lako. Politika naše vlade je da ne pregovaramo sa...

EKS: Pažljivo biraj šta ćeš reći.

PIK: ...bilo kojom gerilom.

EKS: Jel' čuješ, Ana? Sad smo postali gerila i to i roku od trideset sekundi. Ana?

ANA: Zašto me ne ubiješ odmah? Ja živa neću izaći odavde.

EKS: Nemoj da foliraš, Ana, neću te pustiti.

ANA: Ja i nemam pravo da izađem odavde živa. Sad mi je jasno.

EKS: Ej, pedofile, urazumi svoju ženu.

PIK: Ana, ne otežavaj nam poziciju.

ANA: Koju poziciju? Vidiš da smo prokleti?

EKS: Jesi li ti pevao za stolom kao mali?

PIK: Ne.

EKS: Pa kako si onda dobio ludu ženu? Ajde, smiri je.

ANA: Ja nemam pravo da živim. Izdala sam svog oca.

EKS: O čemu ova bulazni?

PIK: Nemoj da pitaš mene. Ona ima dušu, ne ja. Ana, srce...

Pik trapavo pokuša da je zagrli. Ona ga odgurne

ANA: On je jedini muškarac kojem je bilo stalo do mene. Jedini kojeg sam volela. A ja sam ga izdala. Otkad su ga poslali u starački dom ja nisam mogla da ga gledam u oči. Bio je tako mator, tako ružan. I pričao je te dosadne priče o tome kako je nekad bilo. Smarao me je. Kao što vas ja smaram. A samo je hteo da mi otkrije dušu. Poslednji put kad smo se videli rekao mi je da, pošto se smaram, ne moram više da dolazim u posetu. I ja sam pristala. Nisam rekla ali sam pristala. Dobio je srčani udar, sat vremena nakon što sam napustila dom. Verovatno zbog mene. I sad će umreti. I ja ću umreti. I nikad neće znati da je njegovoj ćerki žao i da ga ona voli.

Ana brizne u plač. Pik je grli

EKS: O, nije li to krasno?! I bogati plaču! (Pevuši) Suze liju plave oči!

Eks joj priđe i lupi joj par šamara. Ana umukne

PIK: Kako možeš da budeš tako bezdušan?

EKS: Ja bezdušan?!

Ana prestane da plače. Pik se snažno pribije uz nju

EKS: Ja bezdušan? ! Jesam li ja predlagao da se gazi kroz govna i krv? A? Jesam li se ja penjao preko kostiju civila uz planinu jebanog konflikta? Jesam li ja digao celo selo u vazduh i nazvao to kolaterlanom štetom?! Jesam li ja ubio moju majku, mog oca, moju sestru, mog brata, mog ujaka, mog strica, moju strinu, njihovo dvoje dece i još trideset ljudi?! Jesam li!? Jesam li ja ubio moju sestricu od pet godina?!

Pauza. Eks rukavom obriše oko

EKS: Jesam li ja, kao vi, bolesni degenerici, zatrovao, smrvio i u prah pretvorio svaki pedalj moje zemlje?! Recite mi, da li i vaša novorođenčad umiru od najtežih bolesti? Da li su i kod vas toliko česti spontani pobačaji? Da li i vašoj deci krv jurne na nos? Pate li od neuhranjenosti ili su im srca puna masnih čepova? Da li je kod vas životni vek smanjen za dvadeset godina?!

PIK: To mi nismo uradili.

EKS: Ali niste ni osudili. Vi ljubite dupe onima koji to rade. I to vam nije dovoljno pa šalžete svoje ljude da ubijaju za njihov račun.

PIK: Eks, meni je jako žao.

EKS: Da, vama je uvek jako žao. Vi uvek žalite. Vama je uvek užasno teško. Vi saosećate. Vi šalžete humanitarnu pomoć. Vi šalžete pogane namirnice. Vi nas trujete čak i kad nas lečite. Vi ne možete ništa protiv toga. To je jače od vas. Kao u onoj priči o žabi i škorpionu.

PIK: Vojniče Eks, izvinjavam se što prekidam vašu alegorijsku priču ali, nije li vreme da kontaktiramo vlasti? U vezi s puštanjem vaših saboraca?

Pauza

EKS: Ova priča će se završiti onda kad ja budem hteo da se završi.

PIK: Plašim se da postoji samo jedan način na koji će se ova priča završiti i, s te strane, moram da verujem u ženski instinkt.

ANA: Pik, ne!

PIK: Smiri se, znam šta radim. Vojniče Eks, zamoliću vas da zadržimo naš odnos na profesionalnom nivou kidnapera – taoci iz naše obostrane koristi.

EKS: Ne razumem.

PIK: Mogu li da vam to objasnim uz čašicu pića? Jedino tako mogu da skupim hrabrost.

EKS: Tako sam i mislio. Izvolite, gospodine kukavice.

PIK: Hvala na lepim rečima.

Pik ustaje, odlazi do pulta i uzima piće. Sipa ga u čašu. Ispija

PIK: Vidite, vi ste vojnik. I ja sam. Ja sam kapetan rezervista, služio sam vojsku i znam pravila službe.

EKS: Ali ne znate za hrabrost.

PIK: Eks, nas su drugačije obučavali. Mrtav vojnik koji juriša kao budala ne služi ničemu. Pametan vojnik je živ vojnik i stoga koristan vojnik. Ukoliko morate, ratujete. Ako ste nadjačani, predate se. Ukoliko se ukaže prilika, pobjegnete iz zatočeništva ili sabotirate neprijatelja. Mi štedimo ljudske živote – vi ih rasipate.

EKS: Ako kažeš još jednu poganu rečenicu ...

Okrene pištolj prema Aninoj glavi

EKS: ...prosviraću tvojoj devojčici mozak.

ANA: Ne! Ne slušaj ga, bio je pijan i pre nego što si ušao. On ne zna šta priča.

PIK: Polako, polako, Ana, ne viči toliko. Pući će mi glava pre vremena. Hahaha! Slušajte, vojniče, kao jedan vojnik drugom ja vam kažem da imam najdublje poštovanje prema vašoj vojsci kao snažnom protivniku. Vi ste temeljni, posvećeni svojoj stvari, borbeni i imate gvozdenu disciplinu. Vaš cilj je najplemenitiji od svih – odbrana otadžbine. Ne lažem kad to kažem kao i kad kažem da želim pobjedu za svoj narod baš kao što vi želite za svoj.

EKS: To već zvuči razumnije ali ti i dalje ne verujem, kapetane u rezervi.

PIK: Verujte onda faktima, vojniče Eks. I sklonite pištolj od njene glavice. I vama i njoj i meni je jasno da nemamo gde da pobjegnemo i da smo u vašoj moći. Samo stvaramo nepotrebnu tenziju. Hajte, molim vas!

Eks razmišlja pa skloni pištolj od Anine glave. Drži pištolj uz butinu. Pik ga gestom ponudi pićem. Eks odmahne glavom

PIK: Tako sam i mislio. Eks, dugo sam proučavao vašu organizaciju. Čitao sam i neka strogo poverljiva dokumenta. Vezana za vas, znate? Ne vas lično, ne brinite. U svakom slučaju, znamo dosta o vama. Ne koliko bi trebalo ali, dovoljno.

EKS: Nećeš se tako izvući.

PIK: Kako mislite?

EKS: Izdajnike ubijamo. Naše ili tuđe. Tvoji podaci nam ne trebaju.

PIK: Ne? Pa ko je rekao da ću izdati svoju zemlju? Ja to nikad ne bih uradio. O o što sam hteo da vam kažem je da znamo kako vi delujete. U grupama. Troje, petoro, sedmoro. Što se otmica visokih državnih zvaničnika tiče, to je komplikovana operacija koja se poverava oficirima, kapetanima recimo. Trojica da paze na njega i ženu, jedan vozač, onda još jedan, da zamene kola, i jedna ili dve osobe, češće dve, da čuvaju bazu. A šta mi vidimo? Ne mičemo se nigde. Nema zahteva za puštanje saboraca. Nema pragmatičnog korišćenja vremena koje nemilosrdno ističe. Slušamo vojnika koji sipa svoje tirade. Vojnika bez čina. Vojnika bez komande. Slobodnog strelca.

ANA: Pik, prestani, molim te. Upucaće nas tvoj slobodni strelac.

PIK: Ana smiri se. I, da, on će to svakako učiniti jer nam je već sve rekao o sebi. Ne sme da dozvoli žive svedoke. Jel tako, gospodine Eks? Evo, eksiram za gospodina Eksa, budućeg dvostrukog ubicu!

Pik potegne

PIK: Gospodin Eks nam je, draga moja, ispričao sve o sebi. Ne samo da je slobodan strelac. Naša javnost zna za selo gde se incident...

EKS: Masakr!

PIK: Pardon, masakr dogodio i ako prođemo kroz spisak poginulih, vrlo brzo ćemo doći do gospodina Eksa preko njegove porodice. Mi, Ana, znamo previše o njemu. Naći ćemo njegovo pravo ime, njegove kontakte u organizaciji za čije interese on navodno radi, naći ćemo njega i sve s kojima je radio i koji su znali za njegov plan i to će biti njegov kraj.

EKS: Ali će prvo biti vaš kraj pa moj, mister Prik.

PIK: I to je tačno. Ali, moram reći, to se može izbeći na vrlo jednostavan način.

EKS: Prosvetlite me.

PIK: Radite za nas. Hajde, šta se čudite Mister Eks? Vi niste mučenik. Želite da živite. Vi volite iste stvari koje volimo i mi. Video sam kako s požudom gledate Anu. Glumite gadljivost ali vi volite lepe žene. I, video sam kako oblizujete usne pri pogledu na žestinu u mojoj čaši. Slušao sam kako sipate psovke iako vam je to zabranjeno. Vi niste tip koji podmeće bombe po autobuskim stanicama. Kidnaperi su posebna sorta. Vi volite slavu, uzbuđenje. I da se istaknete, da budete prvi, da pokažete onim kolebljivcima u vašem generalštabu. Zmija se u glavu tuče!

ANA: Mislím da grešiš.

EKS: Neka, pusti ga da vergla još malo. Veoma je zabavan. Stari, trebalo bi da se posvetiš stendapu!

PIK: Hvala, ali ne hvala. Moji vicevi ne bi bili, recimo tako, politički korektni. Dakle, dragi moj, vi ste, u trenutku kad ste hrupili u moj stan, presekli sve veze ne samo sa ljudskim konvencijama, zakonima i običajima, vi ste istovremeno prekršili pravila vaše organizacije. A za to se, verujem, kažnjava smrću. Samim tim, vama ostaje samo jedan izbor .

EKS: Ako ne možeš da ih pobediš – pridruži im se?

PIK: Upravo tako.

EKS: Pa, dobro. Sipajte mi piće.

PIK: Odmah.

ANA: Pik, ja bih se izvinila.

Eks prilazi i uzima čaću s pićem

PIK: Svašta. Za šta?

EKS: Za sve.

Eks sruči piće Piku u lice a zatim ga udari u nos. Pik padne iza pulta. Eks skače preko pulta i šutira Pika.

EKS: Zmija se u glavu tuče, a? Evo ti cipela u glavu, zmijo!

Ana pojuri prema vratima. Eks uperi pištolj u nju

EKS: Još jedan korak i mrtva si. Nazad.

Ana se vraća nazad. Eks se naginje, grabi isprebijanog Pika i odvlači ga do troseda na koji ga baci kao da je vreća

EKS: Ja nisam izdajnik, čuješ li?! Nisam! Za mene je uvreda da neko i pomisli da može da me kupi!

PIK: "O Rimu, grade na prodaju, samo da ti se nađe pravi kupac". Jugurta, veliki vladar, još veći terorista.

Eks ga šutne u cevanicu. Pik jekne od bola

EKS: Jebao te taj jogurt!

PIK: Jugurta.

EKS: Svejedno! Jedina stvar zbog koje si ti živ su moja braća u zatvoru. Moji saborci. Mislio sam da mogu da ih oslobodim i u činim nešto o čemu će se govoriti. I to ne bi bila samo njihova sloboda. Vi bi morali da odbacite svoju bezrazložnu aroganciju i sednete da pregovarate s nama. Da nas priznate da postojimo! I to bi bio početak naše pobede i početak vašeg kraja!

Pauza

EKS: Želeo sam da sve bude mirno, da vas oboje pustim. Sam Bog zna da sam to želeo. Našao sam snage u srcu i rekao sebi: nećeš biti kukavica kao oni, nećeš ubijati žene i decu.

PIK: Kao što to rade tvoji ljudi.

EKS: Da, rade! Iz osvete! Nisam se slagao s onim što su radili. Kad sam se pridružio organizaciji zamišljao sam borbu između dve armije a ne pokolj civila. Ali, kad pogledam tebe, ja ih potpuno razumem. I neka su podmetali bombe. I neka su ubijali

civile. Ova zemlja je pogana od glave do pete. To ljudi sa strane odmah shvate. Ana, kao neko ko nije odavde, sigurno zna o čemu pričam.

ANA: Eks,ja...

PIK: Ni njen narod vas ne voli, vojniče. Zapravo, to je onaj narod koji vas IZRAZITO ne voli. Znaš na koga mislim.

EKS: Mislim da da.

ANA: Đubre!

PIK: Hahah, ne nerviraj se, divljakušo mala. On hoće mene a ne tebe.

Ana pokuša da ustane. Eks je odgurne

ANA: Molim te, nemoj!

EKS: Uradiću ono što želim.

PIK: A šta ti želiš ? I ko ti garantuje da za koji minut nećeš želeći nešto drugo?

EKS: Eto, o tome pričam sve vreme. Izopačeni, pokvareni do srži. Ne smeš im verovati ni kad su mrtvi. Triput im pucaj u potiljak, tako su me učili. Ovaj pokvarenjak je mislio da me nagovori da nastavim s mojim propalim planom. Da, propalim planom. Nema teoretske šanse da izvučem svoju braću iz zatvora. Vaša vlada je gomila tvrdoglavih, pompeznih idiota. Radije će pustiti vas da izginete nego što će pustiti braću. Ili će napraviti neki trik, kao i uvek. Moja braća će zauvek ostati tamo. Pomiriće se sa svojom mučeničkom sudbinom. Ostaje mi samo jedno rešenje.

Pauza

PIK: Političko ubistvo?

EKS: A šta drugo?

PIK: To je besmisleno.

EKS: To je poruka.

ANA: To ništa neće promeniti.

EKS: Znae šta? S vama ne treba pregovarati. Vas treba ubijati. Sistematski. Vi ste gomila degenerika koji ne vole da rađaju decu, ne vole Boga, ne vole ništa čisto ili

nevinu. Pregojeni, deformisani, nastrani. Ogrezli u alkoholu i drogama. Ljudi koje mi dignemo u vazduh su spašeni takvog života. Mi ih oslobađamo.

ANA: Vi ste ubice!

EKS: Samo mi ti ne govori o ubicama. Ti i tvoji niste ništa bolji od Pikovog naroda. I vi i oni zaslužujete samo jedno- da budete istrebljeni do poslednjeg.

PIK: I, šta će biti onda kad nas istrebite?

EKS: Onda će ovde doći oni koji su mladi, snažni, sa zdravim genima, skromni, oni koji vole decu i Boga, oni koji cene čistotu i nevinost. Odmereni, bez poroka. Tihi.

PIK: Opa, sveži geni, superiorne rase! Jel ti to govoriš o genocidu, moj emigrantski *ibermenšu*?

EKS: Genocid nije nepoznat tvom narodu. Pardon, vašim narodima.

EKS: Tačno, ali, kod nas bi uvek većina preživela a kod vas će svi ljudi još za života otići u grobnicu. Snuždeni. Bezvredni. Učeni da su samo kap vode u okeanu. Da nemaju svoju volju. Da nemaju ništa.

EKS: Barem neće biti idioti koji uobražavaju da su bogovi.

PIK: Eto, vidiš, Ana, kako se brzo pojavila pukotina u oklopu. Barem. Dečko nam tera kontru. On ne veruje toliko u svoju ideologiju koliko se drži nje kao pijan plotu jer je suprotna našoj. Bez naše ideologije njegova ne bi ni postojala. To je istorijska činjenica, znaš.

EKS: Vreme ti ističe, matori.

PIK: Hoćeš li da ti kažem šta će se dogoditi kad vi pobedite? Mi ćemo biti uništeni, poniženi, nestaćemo. Okej, prihvatam to. A šta će biti posle? Posle ćete vi ući u naše stanove, uzeti našu lepu odeću, naliti se našim lepim vinima, jebati naše lepe žene i postaćete isti mi- raskalašni i dekadentni. A onda ćete, pošto vaši želuci ne mogu da podnesu naš način života, pocrkati. I to će biti kraj svega.

EKS: Ana, poljubi svog čoveka jer ga više nećeš videti.

Pauza. Pik pokuša da je poljubi. Ana se izmakne. Pik ustaje

PIK: Molim te, nemoj da je ubiješ.

EKS: Zašto bih? Ti mi trebaš. Hajde ,tamo u ćošak.

Odlaze do levog zida.

EKS: Licem prema zidu. Tako. Klekni.

Pik uradi kako mu je naređeno.

PIK: Ana, nisam hteo da ti napakostim kad sam rekao kom narodu pripadaš. To je moj lajav jezik. Sarkastičan sam preko svake mere, znaš.

ANA: Znam. Pik, pun si mana ali znam da ti je bilo stalo do mene.

PIK: Nekad mi se činilo da mogu da te zavolim.

ANA: Eks, molim te, pusti ga.

EKS: Ćuti, ludačo! Okreni glavu!

ANA: Ne!

PIK: Ana, poslušaj ga!

ANA: Neću!

EKS: Kako želiš! Matori, pomoli se đavolu!

Eks nategne oroz. Kucanje na vratima

ZED (off): Eks, otvori, brzo!

Pauza

EKS: Zed! Jesi li sam?

ZED(off): Jesam. Otvaraj vrata, brzo! Ukebaće me neko!

EKS: Čisti se odatle!

ZED (off); Nema šanse! Otići ću odavde s tobom i li neću otići uopšte!

EKS: Odjebi!

ZED (off): Prostačenje ti neće pomoći, Eks! Pusti me unutra!

Eks uperi pištolj u Pika

EKS: Ti ! Da se nisi makao!

PIK: Kao da mogu.

Eks prilazi vratima, pogleda kroz špijunku i otključa ih. U stan ulazi Zed. Gleda Anu pa Pika. Eks hitro zaključa vrata

ZED: Prekidam nešto?

PIK: Ma kakvi.

ZED: Eks, šta radi onaj u čošku?

EKS: Bio je nevaljao dečak pa sam mu dao da kleči na kukuruzu. Šta misliš da radi?

ZED: Eks, jedan od najjačih političara u zemlji kleči u čošku, spreman da mu sručiš metak u potiljak.

PIK: Pa, nisam baš spreman. Dajte mi još trideset godina pa ću biti u raspoloženju.

ZED: Zaveži! Eks, brate, izvinjavam se što ti remetim egzekuciju ali više instance nisu dale odobrenje.

Eks potapše po pištolju

EKS: Ovo je moje odobrenje i drugo mi ne treba.

ZED: Eks, brate, poslušaj me. Obustavi operaciju.

EKS: Koju operaciju= Šta ti misliš da sam ja? Neki hirurg?

ZED: Urazumi se. Hajdemo.

EKS: Šta umišljaš da radiš?

ZED: Spasavam te.

EKS: Spasi sebe i skloni mi se s puta.

Zed stane između Pika i Eksa

ZED: Ti, matori, ustani!

Pik ustane. Stoji iza Zeda

EKS: Šta to radiš, idiote?

ZED: Neću ti dati da ga ubiješ.

EKS: Hoćeš, hoćeš, jer, ako se ne skloniš.

Eks okrene pištolj prema Ani

EKS: Ubiću nju.

Ana podvrisne

ZED: Nemoj, molim te.

EKS: Onda se skloni.

ZED: Molim te, saslušaj me pre nego što učiniš nešto iracionalno. Molim te.

EKS: Govori brzo.

ZED: Imam plan. Traži nešto u zamenu za njega.

EKS: Loše. Imao sam taj plan i odbacio sam ga.

ZED: Zašto?

EKS: Zato što su pokvareni i prevariće me.

ZED: Aha. I, šta ćeš sad?

EKS: Ubiću skota i to je to.

ZED: Onda ne možeš da računaš na milost viših instanci.

EKS: Znam i to.

ZED: Još nisi nikog ubio, brate.

EKS: To će se uskoro promeniti. Hoćeš li se sad skloniti?

ZED: Eks, razmisli na trenutak. Samo na trenutak. Ako sad odemo imamo šanse da se izvučemo. Više instance će ti oprostiti.

EKS: Neće, Zed.

ZED: Znam ljude.

EKS: Ne zavaravaj se. Znam ih. Oni nikad ne praštaju.

ZED: Okej. Imam plan B: znam za neka skrovića mesta. Imam veze.

EKS: Ti imaš veze?

ZED: Da, veze za koje više instance ne znaju. Sakrićemo se. Promeniti identitet. Započeti iznova.

EKS: Zvučiš kao junak neke bezvezne krimi serije.

ZED: Ne, to je istina. Ja mogu da nas izvučem iz ovog ali samo ako niko, ponavljam, niko, ne bude povređen.

EKS: Ja sam povređen, drugar. Ja sam onaj ko je izgubio celu porodicu.

ZED: Znam, druže, da mogu ja bih uradio isto ali...

JEKS: Jas am je izgubio - ja ću je i osvetiti.

PIK: "Moja je osveta i ja ću je vratiti." Stari Zavet via Ana Karenjina.

EKS: Drkadžijo, dosta je bilo glupih citata koje niko živi ne zna!

Eks uperi pištolj u Pika. Zed krene prema njemu. Eks uperi pištolj u njega. Zed prisloni grudi na cev pištolja

EKS: Zed, kunem ti se, napravi još korak i ubiće te!

ZED: Zar da digneš ruku na svog čoveka?

EKS: Jesi li čitao našu istoriju? Ne bi bio prvi put.

ZED: Daj Bože da bude poslednji. Pucaj. Bolje da me ubiješ ti nego više instance.

EKS: Nemoj to da radiš, Zed. Molim te.

ZED: Zašto da ne? Obojica znamo da ima gadnijih stvari od smrti.

EKS: Nema.

ZED: Ne? Ti dobro znaš šta su uradili Epsilonu kad nas je izdao. Bolje da me ubiješ ti nego neki kasapin.

EKS: Nemoj da se igraš sa mnom.

ZED: Ne igram se. Daj mi pištolj.

EKS: Zašto?

ZED: Zato što sam spreman da učinim sve za tebe.

EKS: Budalo! Ti ne radiš ništa za mene! Ti radiš sve za njega!

ZED: Daj mi pištolj pa ćeš videti.

EKS: Šta želiš da uradiš?

ZED: Videćeš.

EKS: Šta želiš da uradiš?

ZED: Isto što i ti.

EKS: Ne verujem ti.

ZED: Daj mi pištolj, brate. Uzeću ga iz tvoje ruke. Obrisacu otiske prstiju. Upucaću matorog.

EKS: Zašto?

ZED: Kako zašto?

EKS: Zašto bi to uradio?

ZED: Preuzeo bih krivicu na sebe. Ti bi pobegao i spasio se. Hajde. Daj mi pištolj.

EKS: A ona? Progovoriće.

ZED: Ne, neće. Ne ako želi da ostane živa. Moje veze će je držati na oku. Ti, kako se zoveš?

ANA: Ana.

ZED: Nećeš ništa govoriti o mom Eksu?

ANA: Neću.

PIK: Divna žena. Duševna.

ZED: Reći ćeš da sam ja ubio Pika?

ANA: Da.

ZED: Obećavaš?

ANA: Obećavam.

ZED: Eto, vidiš, sve je dogovoreno.

PIK: Još samo da mene ubijete, pizde!

Pik gurne Zeda na Eksa. Eksu ispadne pištolj iz ruke. Pik udari Zeda po potiljku i baci se na Eksa. Rvu se. Ana uzme pištolj i uperi ga u njih.

PIK: Pucaj!

ANA: Ne mogu! Mogu da te pogodim!

PIK: Rizikuj, jebem ti sve! Pucaj!

Zed ustane i baci se na Anu. Otima joj pištolj. Udari joj par šamara. Okrene se prema Piku i Eksu. S kundakom pištolja udara Pika po glavi. Pik jekne i skotrlja se u stranu. Eks ustane i zada Piku par udaraca špicem cipele u rebra

EKS: Kopile degenerisano! Zed, daj mi pištolj da skenjam skota!

ZED: Ne, Eks, ne dolazi u obzir.

EKS: Kažem, daj ga.

ZED: Ja ću to.

EKS: Onda budi brz.

ZED: Hoću.

Ana ustane od troseda i jurne prema vratima.

ZED: Drži je.

Eks skoči i zgrabi je oko struka. Spusti joj šaku na usta. Dovlači je do Zeda i Pika

EKS: Gledaj kako ti ubijamo mužića, gledaj kučko!

ZED: Eks, molim te, bez teških reči. Skreni joj glavu u stranu.

EKS: Radije bih joj iskrenuo glavu u stranu.

ZED: Ne, ona će ostati živa. Nikome nećemo lomiti vrat. Ovde smo zbog ovog krvoloka!

PIK (kroz smeh): Krvolok! A šta ste vi?

EKS: Krvolokovi krvoloci. Zed, obavi to!

Zed se nagne iznad Pika i okrene ga na stomak

PIK: O, sad ćete me još i jebati! Eks, gledaj da te dečko ne ostavi! Očigledno voli starije!

ZED: Zaveži, strvino.

PIK: Misliš da nisam primetio homoerotski naboj između vas dvojice?

ZED: Degeneriče! Umukni!

PIK: Mi, degenerici, imamo radar za te stvari. Gejdar! Pitanje je samo: ko je mama a ko je tata? Ili ste obojica mamapape, a? Hahaha!

Zed prislanja cev uz Pikov potiljak. Drhti mu ruka. Pridržava je drugom da ublaži tremor. Ana se otima Eksovom stisku ali je njen otpor uzaludan

PIK: Zed je viši i krupniji ali ja bih ipak rekao da je Eks tata a Zed mama. Tačnije, Zed bi hteo da bude mama ali mu Eks ne da. I to je ne zbog toga što je Eks strejt već zbog toga što se plaši da izađe iz ormana.

EKS: Jel' ti i dalje slušaš ovog ludaka? Ubij ga! Prospi mu mozak!

PIK: Lošeg si dželata izabrao.

ZED: Šta?

PIK: Vidi se iz helikoptera da Zed nikad nije ubio čoveka.

ZED: Ćuti već jednom!

PIK: Hahaha, ja nemam predrasude. Vaš narod je homofobičan, ne moj.

EKS; Tvoj narod je pederski.ne moj.

PIK: Moguće. Više biseksualan ali to sad nije bitno. Ono što želim da kažem je: da ste se više jebali a manje ubijali ne bi ni postali teroristi.

EKS: Ubij skota pa da idemo! Hajde!

PIK: Da, ubij, ubij! Hajde ludaci, završite više s tim sranjem! Samo mi trošite vreme!

Pucajte i ginite! Ajde, majku vam jebem!

Zed uzdahne. Podigne pištolj iznad svoje glave

ZED: Ja ne mogu.

Eks odgurne Anu i uzme pištolj iz Zedove ruke. Uperi pištolj u njenu glavu

EKS: Tamo, u ćošak, kod pulta! Tako! Zed, koji ti je kurac?!

ZED: Ja nisam ubica. Uvek sam bio samo logistika. Vozač, jataš, haker. Nikad ratnik.

EKS: Obećao si mi.

Zed ustaje. Okreće se licem prema Eksu. Pik se hripljivo smeje

ZED: Eks, hajde da pobegnemo odavde. Samo da pobegnemo. Čistih ruku, bez krvi na njima. Bez priče o velikim ciljevima i patriotizmu. Umoran sam od skrivanja, zavaravanja, tajnih znakova.

EKS: O čemu ti bulazniš?

ZED: O dvostrukom životu. Dosadio mi je.

EKS: Druže, uvek si vodio dvostruki život. I vodićeš ga, ako ti je do života stalo.

ZED: Moj identitet. Ja više neznam ko sam.

EKS: daj, opusti se. Menjaćeš identitete ko čarape.

ZED: Ne, nisam na to mislio, Eks. Mislio sam na moj, lični život.

EKS: Ne razumem.

ZED: Razumeš Eks, oduvek si razumeo ali nisi hteo da priznaš.

EKS: I dalje te ne razumem.

ZED: Bilo je neke istine u onome što si rekao kad si otišao.

EKS: Šta sam rekao?

ZED: Da ti je nelagodno pored mene.

EKS: I, šta s tim?

ZED: Nelagodno ti je bilo zbog toga što si osećao ko sam ja zapravo.

EKS: Usamljeni čudak.

ZED: Nisam usamljeni čudak. Samo sam usamljen. A usamljen sam zato što ne mogu da budem s kim hoću i onda je bolje da ne budem ni s kim.

EKS: S kim?

ZED: S tobom, Eks.

EKS: Molim?

ZED: Ja te volim, Eks.

EKS: To je odvratno, to je nemoralno. To je je protivprirodno. Gadiš mi se!

ZED: Znam. Ali ja te ipak volim.

Pauza.

EKS: Okej. Ja tebe ne.

ZED: Jesi li siguran?

EKS: To što ti voliš to je tvoja stvar ja ne mogu.

ZED: Stbvarno, Eks?

EKS: Ti me stavljaš u nezavidnu situaciju. Ako organizacija sazna...

ZED: Koja organizacija, Eks? Oni su nas ionako uzeli na zub.

EKS: Jesu ali ovo je još gore.

ZED: Kako može da bude gore od dvostrukog ubistva? Hajde, ljubavi, hajde da samo pobegnemo!

EKS: Ljubavi?

ZED: Da.

EKS: Nisi trebao to da mi kažeš.

Eks puca. Zed pada, mrtav. Eks gleda u njegovo telo u neverici

EKS: Da niko nije rekao ni jednu jedinu jebenu reč!

Larma u komšiluku, off. Eks klekne pored Zedovog tela. Zajeca. Nagne se prema njemu kao da će ga poljubiti. Trgne se. Ustane. Salutira Zedovom telu. Pogne glavu. Šmrkne. Podigne glavu Okrene je prema Piku. Pun je gneva. Eks priđe Piku. Zgrabi ga gnevno i odvuče do levog zida. Osloni ga leđima na zid. Repetira pištolj. Pik mu salutira na karikirajući način. Telo mu je drhtavo a glas neujednačen. Ipak, kroz Pikovo držanje provejava nekakav podsmeh

PIK: Vojniče Eks, rezervni kapetan Pik se javlja povodom egzekucije.

EKS: Ti stvarno misliš da se šegačiš sa mnom? I to sad?

PIK: Ni najmanje. Sad sam smrtno ozbiljan jer znam da ću uskoro biti mrtav. Ovo što gledaš je moj žalosni pokušaj da preko autoironije sakupim nešto samopoštovanja pre nego što odem u večna lovišta.

EKS: Ne samo da si degenerik nego si i lajav. Biće mi pravo zadovoljstvo da te ubijem.

ANA: Pik!

PIK: Ana, kažeš li nešto sad ili u sledećih minut ili dva u ovom stanu će ostati tri leša umesto dva. Za tvoje dobro te molim da budeš tiha. Vojniče Eks, ja sam iskoristio sve svoje šanse za spasavanje i sad sam leđima uza zid.

EKS: I to bukvalno.

PIK: Za koji minut će policija doći ispred zgrade. S obzirom da znaju ko ovde živi dovešće specijalce. Ti, momče, imao taoce ili ne, živ nećeš izaći. Ako povedeš Anu poginuće i ona i, šta onda?

EKS: I, šta s tim?

PIK: Ostaćeš zapamćen ne kao hrabar rodoljub već kao kukavica koji se krije iza ženske suknje. Stoga ti savetujem da, ako već nisi izabrao način na koji ćeš da živiš, izabereš način na koji ćeš umreti. U borbi, s pištoljem u ruci, kao muškarac.

EKS: Ti me, jednom rečju, pitaš za Aninu bezbednost?!

PIK: Da.

EKS: U redu. Bezbedna je. Neću je povrediti.

PIK: Onda je pusti.

EKS: Hoću. Čim te ubijem.

PIK: Zašto?

EKS: Zbog tebe. Da nisi bio lajav i govorio o njenom narodu pustio bih je sad. Ovako želim da joj, kao jednoj od njih, bar malo napakostim. Na kraju krajeva, uz najbliže se ostaje do samog kraja, jel' tako Ana?

Ana zajeca

ANA: Tako je.

EKS: Možda nećeš biti uz oca u njegovim poslednjim trenucima ali ćeš barem biti uz svog muža.

Ana: Ne!

EKS: Moram Ana. Moram.

PIK: *“Svako jednom ubije onog koga voli. Kukavice to poljupcem čine a hrabri udare mačem. “*

Pauza

EKS: Lepo. Šta je to?

PIK: Posledica klasičnog obrazovanja koje vam oboma fali. Oskar Vajld.

EKS: Na koga se to odnosi?

PIK: Na sve u ovoj prostoriji. Žive i mrtve.

Eks zamišljeno klimne glavom. Napravi par koraka unazad

PIK: Možete li mi ispuniti poslednju želju, vojniče?

EKS: Reci.

PIK: Malo one božanske žestine?

EKS: Ne. Iskoristićeš to da pobegneš.

PIK: Onda mogu da kažem nešto?

EKS: Izvoli.

PIK: Ana, zbogom. Voleo bih da sam te voleo i nadam se da će tvom ocu biti bolje.

ANA: Zbogom , Pik.

PIK: Vojniče, pre nego što me upucate, pitao bih vas ovo. Da li ste nekad čuli ove stihove:

*Nemoj skliznuti nežno u tu dobru noć
Besni, besni, protiv umiranja svetlosti!*

EKS: Nikad čuo.

PIK: Niste? Onda me slušajte dok besnim. Aaaaa!

Pik jurne na njega. Eks puca u njega. Pik padne mrtav. Eks se okrene prema njoj i uperi pištolj. Ona pokrije usta. Trese se i rida. Eks spusti ruku s pištoljem uz butinu. Napravi par kitnjastih koraka, kao da maršira. Stane pored Pikovog tela. Salutira mu. Eks krene prema vratima, otvori ih i izađe. Brujanje helikoptera, off. Policijske sirene, off. Larma iz susednih stanova, off. Ana ustaje i odlazi iz sobe, na vrata levo.

GLAS PREKO RAZGLASA (off):Ovde policija! Vi, gospodine u predvorju! Spustite oružje na zemlju i izađite iz zgrade s rukama iznad glave!

Pucanj iz pištolja. Paljba iz više različitih oružja, off

GLAS PREKO RAZGLASA (off): Ponavljam još jednom! Izađite iz zgrade s rukama iznad glave! Svaki otpor je uzaludan!

Odjekne par hitaca iz pištolja. Off. Tajac

GLAS PREKO RAZGLASA (off): Ovo je bilo poslednje upozorenje! Ulazimo u zgradu!

U sobu ulazi Ana. Nosi svečanu haljinu. U rukama nosi dva providna vela, plavi i ružičasti. Plavi spušta na Pikovu a ružičasti na Zedovu glavu. Stane. Ogleda se u publici.

ANA: Ovo je previše fensi haljina za bolnicu ali nema veze. Tata voli kad sam lepa.

Otvora vrata. Izlazi u hodnik. Par pucnjeva iz pištolja, rafalna paljba, off. Razbijanje vrata, off. Odjeci stopala po stepenicama, zveckanje šlemova, policijske opreme, pušaka i sl, off. Odjeci stopala se pretvaraju u jeku vojničkih čizama u maršu, off. Cela pozornica se preliva u krvavim tonovima a zatim sve nestane. Mrak

KRAJ

